

Warszawa, dnia 20 września 2021 r.

Sygn. akt VI Ka 514/21

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSR (del.) Tomasz Morycz

protokolant: protokolant sądowy - stażysta Adrianna Sadowska

4 przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 20 września 2021 r.

5 sprawy P. B., syna P. i M., ur. (...) w O.

6 oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

7 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8 od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

9 z dnia 7 stycznia 2021 r. sygn. akt II K 9/20

I. wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

II. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie 5 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza czas zatrzymania od dnia 17 października 2019 r., godz. 14.05 do dnia 18 października 2019 r., godz. 12.50;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. W. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu w instancji odwoławczej;

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w instancji odwoławczej, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 514/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

<p>1. CZĘŚĆ WSTĘPNA</p>	
<p>1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 7 stycznia 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 9/20.</p>	
<p>1.2 Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>0.11.3. Granice zaskarżenia</p>	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi			

przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
		P. B.	Uprzednia karalność oskarżonego Sytuacja majątkowa oskarżonego	Karta karna - k.147-150 Informacja e - (...) k.141
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów		
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
Uprzednia karalność oskarżonego Sytuacja majątkowa oskarżonego	Karta karna Informacja e - (...)	Dokumenty urzędowe zostały sporządzone w przepisanej prawem formie przez organy do tego uprawnione i stanowią dowód tego, co zostało w nich

		urzędowo poświadczone. Strony nie kwestionowały autentyczności tych dokumentów.
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. w zakresie czynu z punktu I wyroku - rażąco niewspółmierność orzeczonej kary w postaci 7 miesięcy pozbawienia wolności przy zastosowaniu wadliwych kryteriów jej wymiaru i niewystarczającym uwzględnieniu okoliczności przemawiających za orzeczeniem kary łagodniejszej;</p> <p>2. w zakresie czynu z punktu II wyroku - obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 oraz art. 7 k.p.k. w zw. art. 410 k.p.k. poprzez niewzięcie pod uwagę okoliczności na korzyść oskarżonego P. B. i wydanie orzeczenia z przekroczeniem zasady obiektywizmu, a także naruszenie zasady swobodnej oceny</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, skutkujące:</p> <p>a) błędnym przyjęciem, iż oskarżony P. B. uderzając - po wcześniejszym uniku pokrzywdzonego Ł. K. w ramię interweniującego policjanta naruszył jego nietykalność cielesną;</p> <p>b) błędnym przyjęciem, iż oskarżony dokonując zamachu głową chciał uderzyć policjanta;</p> <p>3 obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu dyspozycji art. 5 § 2 k.p.k. poprzez przyjęcie sprzecznie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, iż wyrok został wydany na podstawie wszelkich niebudzących wątpliwości okoliczności, podczas gdy brak jest obiektywnych dowodów co do twierdzeń pokrzywdzonego, zaś zeznania funkcjonariuszy Policji są zbieżne ponieważ mieli oni możliwość ustalenia wspólnie treści zeznań.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku wywołana apelacją wniesioną przez obrońcę oskarżonego wykazała, że wyrok w zaskarżonej części należało utrzymać w mocy.</p> <p>Odnosząc się do pierwszego zarzutu, to jest dotyczącego czynu z punktu I wyroku, któremu obrońca oskarżonego zarzucił rażącą niewspółmierność orzeczonej kary 7 miesięcy pozbawienia wolności przy zastosowaniu wadliwych kryteriów jej wymiaru i niewystarczającym uwzględnieniu</p>		

okoliczności przemawiających za orzeczeniem kary łagodniejszej.

Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować. Dopiero wykazanie rażącej niewspółmierności kary, a więc istnienia wyraźnej dysproporcji między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary, uzasadnia korektę zaskarżonego wyroku. (vide: wyrok Sadu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 grudnia 2004 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 514/2004, Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 maja 2003 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 163/2003).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, orzeczona wobec oskarżonego kara nie może być uznana za rażąco niewspółmierną. Sąd Rejonowy uwzględnił wszystkie okoliczności wpływające na jej wymiar kary, z których zdecydowaną większość stanowiły okoliczności obciążające. Po pierwsze, ilość alkoholu znajdującego się w organizmie oskarżonego była znaczna (około 1,82 promila), będąc ponad trzykrotnie wyższa od dopuszczalnej. Po drugie, oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu w środku dnia (około godz. 14.00) i w centrum miasta, a zatem zagrożenie, jaki spowodował kierując samochodem w takim stanie było znacznie

większe niż, gdyby miało to miejsce w godzinach wieczornych i na rzadko uczęszczanej drodze. Po trzecie, sposób prowadzenia pojazdu wskazywał, że oskarżony znajduje się pod wpływem alkoholu. Przeprowadzona kontrola nie miała więc charakteru rutynowego, ale wynikała z posiadanych przez Policję informacji, z których wynikało takie podejrzenie. Po czwarte, oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną (14 skazań, w tym 2 wyroki łączne), w tym 4 razy w ostatnich latach. Z powyższego wynika, że oskarżony nie wyciągnął żadnych wniosków ze swojego dotychczasowego zachowania, ponownie wchodząc w konflikt z prawem. Co istotne, córka którą samotnie wychowuje nie było wówczas dla niego najważniejsze. Oskarżony kierował się zupełnie innymi wartościami, musząc się liczyć z możliwymi konsekwencjami, w tym karą bezwzględnego pozbawienia wolności. Jako okoliczność łagodzącą Sąd Rejonowy słusznie uznał jedynie przyznanie się do winy i nie utrudnianie postępowania w tym zakresie. Mając powyższe na uwadze, jak również zważywszy na znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu, orzeczona kara była prawidłowa. To samo tyczy się zresztą kary łącznej 7 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej - dzięki zastosowaniu przepisów obowiązujących w chwili popełnienia czynów - z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Odnosząc się do drugiego zarzutu, to jest dotyczącego czynu z punktu II wyroku, któremu obrońca oskarżonego zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 oraz art. 7

k.p.k. w zw. art. 410 k.p.k. poprzez niewzięcie pod uwagę okoliczności na korzyść oskarżonego i wydanie orzeczenia z przekroczeniem zasady obiektywizmu, a także naruszenie zasady swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że podnoszona błędna ocena dowodów i będące ich konsekwencją błędne ustalenia faktyczne nie zaistniały. W rzeczywistości Sąd Rejonowy właściwie, zgodnie z regułami art. 7 k.p.k., ocenił zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy i poczynił trafne ustalenia faktyczne, uznając oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 222 § 1 k.k.

W tym miejscu wskazać należy, że okoliczność jedynie odmiennej oceny dowodów nie jest wystarczającą podstawą do skutecznego podważenia ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd orzekający w pierwszej instancji, w szczególności - a tak jest w okolicznościach rozpoznawanej sprawy - gdy te oparte zostały o ocenę dowodów pozostającą pod ochroną art. 7 k.p.k., a w przeciwieństwie od przedstawionej przez apelującego, która była jedynie fragmentaryczna i nie uwzględniała wniosków wynikających z całościowej analizy materiału dowodowego zebranego w sprawie. „Błąd ustaleń faktycznych zachodzi, gdy treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a błąd mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut taki nie jest uzasadniony, gdy sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z ustaleniami sądu. Sama możliwość przeciwstawienia

ustaleniom odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. Niezbędne jest też wskazanie nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, czego skarżący nie czyni” (wyrok SA w Krakowie z dnia 6 czerwca 2019 r., w sprawie o sygn. akt II AKa 76/19), stąd też podniesiony w apelacji zarzut jawi się jako niezasadny.

W ocenie Sądu Okręgowego słusznie nie dano wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie, uznając że stanowi jedynie przyjętą przez niego linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej. Tym bardziej, że pozostaje w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym w szczególności zeznaniami świadków B. B. i Ł. K.. Sąd Rejonowy słusznie obdarzył je walorem wiarygodności. Z ich depozycji wynikało, że oskarżony już w chwili zatrzymania do kontroli drogowej był silnie pobudzony i zachowywał się nerwowo. Nie zmieniło się to po przewiezieniu na komisariat, gdzie przeprowadzono dalsze czynności. Z zeznań świadka Ł. K. wynika, że musiał się uchylić, żeby oskarżony nie uderzył go w głowę. Powyższe wskazuje, że zachowanie oskarżonego nie było przypadkowe, ale celowe.

W tym miejscu wskazać należy, że wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego funkcjonariusze Policji nie mieli żadnego powodu, żeby zeznawać na niekorzyść oskarżonego. Argumentacja obrońcy oskarżonego w tym zakresie, sugerująca że świadek B. B. z całą pewnością chciał pomóc świadkowi Ł. K. i potwierdzić jego wersję wydarzeń, a zarzut naruszenia

nietykalności cielesnej miał być formą odwetu na oskarżonym, za jest zupełnie niezrozumiała. Raz, że nie wiadomo za co dokładnie mieliby się na nim zemścić. Dwa, że nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do ich zachowania. Zeznania świadków B. B. i Ł. K. są spójne, logiczne i wzajemnie uzupełniające się, a ponadto spontaniczne, dokładne i wyważone. Biorąc pod uwagę, że odnoszą się do tego samego i niezbyt rozbudowanego zdarzenia, nie dziwi, że zawierają zbieżne treści. Co warte podkreślenia, świadkowie mieli doskonałą okazję, żeby przypisać oskarżonemu innych zachowań, takich jak znieważenie czy naruszenie nietykalności także w inny sposób, co jednak nie nastąpiło. Świadkowie przedstawili jedynie to, co faktycznie miało miejsce, a więc uderzenie głową w ramię, co potwierdza ich wiarygodność. To, że świadek B. B. nie jest już funkcjonariuszem Policji i że został zwolniony ze służby za nieprawidłowe zachowania w stosunku do zatrzymanych, co wynika jedynie z twierdzeń obrońcy oskarżonego, było z opisanych wyżej względów irrelevantne z punktu widzenia niniejszego postępowania. Mając powyższe na uwadze, brak jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że Sąd Rejonowy dopuścił się jakichkolwiek naruszeń.

Co zaś się tyczy naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., to dla oceny czy został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są istotne wątpliwości strony procesowej, ale to jedynie, czy orzekający sąd takie wątpliwości powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy w realiach sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Gdy ustalenia faktyczne zależą od dania wiary tej lub innej grupie dowodów,

nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, bo jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19.11. 2019 r. , sygn. akt II AKa 328/2018). Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 grudnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt IV KK 51/2019 „naruszenie reguły in dubio pro reo możliwe jest jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym i odpowiadającej standardom wynikającym z art. 7 k.p.k. ocenie materiału dowodowego, nadal istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. Oznacza to, że w przypadkach, w których skarżący kwestionuje ocenę poszczególnych dowodów, nie może być mowy o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. Zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają bowiem charakter rozłączny”. Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, zdaniem Sądu Okręgowego nie ma on zastosowania, albowiem w niniejszej sprawie nie zaistniały nie dające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygać na korzyść oskarżonego. Jak już wyżej wskazano, zgromadzony i prawidłowo oceniony materiał dowodowy nie pozostawiał żadnych wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego. Nie miał ich Sąd Rejonowy i Sąd Okręgowy także ich nie stwierdził.

Wniosek

Obrońca oskarżonego złożył następujące wnioski.

zasadny

<p>1. w zakresie czynu z punktu I wyroku - zmiana zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez orzeczenie kary łagodniejszej, o charakterze nieizolacyjnym;</p> <p>2. w zakresie czynu z punktu I - zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Z opisanych wyżej względów wnioski były niezasadne i nie zasługiwały na uwzględnienie.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.3 1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 7 stycznia 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 9/20.</p>		

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.		
Z opisanych wyżej względów zaskarżony wyrok był prawidłowy i nie budził żadnych wątpliwości.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany.		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		

4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
P. B.	III i IV	Sąd Okręgowy na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. W. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc

		<p>prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu w instancji odwoławczej.</p> <p>Ponadto na podstawie art. 624 k.p.k. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w instancji odwoławczej, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa. Biorąc pod uwagę, że oskarżony odbycia kary pozbawienia wolności orzeczone w innych sprawach, a co za tym idzie przez pewien czas nie będzie uzyskiwał dochodów, bezzasadnym byłoby obciążanie go tymi należnościami.</p>
7. PODPIS		

0.11.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 7 stycznia 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 9/20		
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana